

23 ΗΜΕΡΕΣ ΜΕΤΑ

Οι γονείς μας

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΟΜΟΥΝ ότι θα έφευγε ο μπαμπάς μου. Κι ας ήταν 89. Η υγεία του ήταν μικρού παιδιού. Μέχρι προ διμήνου μάζεψε τις ντομάτες απ' τον κήπο του με τις εγγονές του. Τον είχα για μόνιμο. Κι όλοι όσοι τον γνώριζαν.

Δεν τον χόρτασα. Έτρωγαν τα βράδυα με τη μάνα μου σπίτι τους, που ήταν δέκα λεπτά απ' το δικό μου, και σπάνια έτρωγα μαζί τους το σπιτικό φαΐ της μάνας μου, που πάντα είχε προϊόντα απ' το μποστάνι του πατέρα μου. Ο πατέρας μου είχε εκατοντάδες ιστορίες απ' τα καράβια και την κατοχική Χίο, αλλά ήξερα ότι ήταν εκεί και κάποια

στιγμή θα μου τις έλεγε. Δεν τον γέμισα με φιλία κι αγκαλιές, γιατί ήξερα ότι θα ήταν εκεί κι αύριο και τον άλλο μήνα και τον άλλο χρόνο. Δεν χόρτασα τη μυρωδιά του απ' την υπέροχη παιδική του επιδερμίδα. Εκείνη ήταν εκεί. Εγώ δεν ήμουν εκεί.

Με τον μπαμπά μου είχα πάντα πολύ καλή σχέση. Ήταν ο ήρωάς μου. Όσο μεγάλωνα συνειδητοποιούσα το μεγαλείο του. Κι όμως τον έβλεπα μια-δυο φορές τη βδομάδα. Συνήθως στο πόδι. Βιαζόμουν χωρίς να υπάρχει λόγος.

Προ είκοσι τριών ημερών μάς την έκανε. Ξαφνικά. Για δικούς του λόγους. Κι έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου. Και δεν άκουσα τις ιστορίες του. Και δεν χόρτασα τη μυρωδιά του. Και δεν τον γέμισα με φιλία. Και δεν του τα 'πα όλα για να είναι ακόμα πιο περήφανος για μένα. Διψούσε για τα νέα μου κι εγώ του τα 'δυνα με δελτίο.

Και βλέπω τις φωτογραφίες του και κλαίω. Και νιώθω τις μυρωδιές του και πονάω. Και θα 'δυνα το σύμπαν ολόκληρο να τον έχω πλάι μου για έναν μήνα, έστω μια εβδομάδα, ίσως και μια μέρα.

Και τώρα η μάνα μου, με την οποία δεν είχα τις καλύτερες σχέσεις, είναι μαζί κι ο πατέρας μου κι η μάνα μου. Και σ' ένα βράδυ ξεπεράσαμε θέματα άλυτα για δεκαετίες μεταξύ μας. Ευτυχώς, τώρα έχω εκείνη. Ευτυχώς, έχω ένα ποδάρι, που λέμε και στη Χίο, γιατί αλλιώς θα 'μουν εντελώς κουτσός.

Χέστηκα αν έχεις πλακωθεί με τους γονείς σου ή τον γονιό σου. Χέστηκα αν έχει κάνει τα λάθη του. Λες κι εμείς δεν θα κάνουμε. Τράβα πάρ' τον αγκαλιά. Τράβα πες του

ότι τον αγαπάς. Τράβα μύρισε τις μυρωδιές του. Τράβα άκου τις ιστορίες του. Δεν είναι ανάγκη να τα ξαναβρείτε. Ούτε να λύσετε τα θέματά σας. Βγάλ' το από μέσα σου. Μοίρασέ το. Δεν θα σε ρωτήσει πριν την κάνει. Ο δικός μου δεν με ρώτησε. Και θα μείνεις με τα χρωστούμενα και τον πόνο.

Εγώ θα 'δινα τον κόσμο ολόκληρο να είχα τον μπαμπά μου στο πλάι μου έστω και μία ώρα.

Ίσως κι ένα λεπτό πια.